

митний кордон, поліпшення захисту й безпеки (включаючи охорону й захист прав інтелектуальної власності), створення ефективного механізму митного адміністрування, державам, що приєднуються до Луксорської резолюції необхідно розробити загальні стандарти, принципи й інструменти митного регулювання, для вирішення проблем з деякими високо ризиковими поставками, при цьому спрощуючи законні потоки електронної комерції.

ДМСУ необхідно у співпраці з міжнародними організаціями, розробити гармонізований підхід до електронної комерції, який забезпечить гнучкість для майбутніх подій і бізнес-моделей.

Існує позиція, що електронна комерція – це всього лише одна з форм торгівлі й вона не потребує окремого врегулювання на законодавчому рівні. Але Україна, як сучасна держава, повинна враховувати сучасні тенденції, що обумовлені застосуванням електронної комерції та приймати інноваційні рішення у відповідності з ними. З метою підвищення ефективності своєї діяльності, ДМСУ повинна ініціювати зміни в чинне національне митне законодавство, що дозволить сформувати конкурентоздатне економічне середовище в державі, сприятиме зростанню ролі України в міжнародній торгівлі.

Література

1. The International Customs Community adopts the Luxor Resolution on Cross-Border E-Commerce and issues a Communiqué to the WTO MC11. URL: <http://www.wcoomd.org/en/media/newsroom/2017/december/the-international-customs-community-adopts-the-luxor-resolution-on-cross-border-ecommerce.aspx> (дата звернення 20.01.2020).

2. Resolution of the policy commission of the world customs organization on the guiding principles for cross-border e-commerce (Luxor, 4-6 december 2017). URL: http://www.wcoomd.org/-/media/wco/public/global/pdf/about-us/legal-instruments/resolutions/policy-commission-resolution-on-cross_border-ecommerce_en.pdf?db=web (дата звернення 20.01.2020).

УДК 349.6(043.2)

Проскура Г.М., аспірантка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ДОСТУП ДО ЕКОЛОГІЧНОЇ ІНФОРМАЦІЇ: СУДОВА ПРАКТИКА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ

Одним із важливих прав людини у світі є право на доступ до екологічної інформації. Завдяки повному та своєчасному отриманню суспільством екологічної інформації можливі забезпечення принципів сталого розвитку, раціонального використання природних ресурсів та

збереження природи для прийдешніх поколінь, а також ефективно забезпечення та реалізація інших прав і свобод людини і громадянина. Право на доступ до екологічної інформації є конституційним правом громадян, оскільки ч. 2 ст. 50 Конституції України закріпила, що кожному гарантується право вільного доступу до інформації про стан довкілля, про якість харчових продуктів і предметів побуту, а також право на її поширення. Така інформація ніким не може бути засекречена.

Досить часто цим правом нехтують, особливо в українській дійсності. Тому виникла потреба ефективного захисту та відновлення порушеного права людини на національному та міжнародних рівнях. Відповідно до ч. 4 ст. 55 Конституції України кожен має право після використання всіх національних засобів правового захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна [2].

Європейський суд з прав людини – це інституція, що покликана захищати права, передбачені Конвенцією Ради Європи про захист прав людини і основоположних свобод [3]. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод визнає у ст. 6 право на справедливий суд. Європейська система вважається найбільш досконалою; вона ґрунтується на положеннях Європейської конвенції про захист прав людини і основоположних свобод [2]. Відомою проблемою є проблема незахищеності права людини в Україні. Важливо вказати, що право на доступ до екологічної інформації в ЄСПЛ захищається опосередковано, через використання ст. 10 Європейської Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод.

Одним із перших, загальних за змістом, коментарів Європейського суду щодо десятої статті Конвенції було визнання того, що ця стаття гарантує право громадськості бути «належним чином поінформованою». ЄСПЛ зазначив, що громадськість має право отримувати інформацію та ідеї, що становлять суспільний інтерес. Однак усі ці справи стосувалися втручання держави у поширення інформації приватними особами [3].

Зазначимо, що відповідно до практики ЄСПЛ, існує динамічне тлумачення Європейської конвенції, що зумовлюється відсутністю так званого «сталого рішення» («stare decisis»), тобто попередні рішення Суду не є обов'язковими для застосування [3]. Робимо висновок, що практика ЄСПЛ в застосуванні однієї й тої ж норми має свою генезу, відповідно до суспільного інтересу, викликів та потреб відповідного часу.

Незважаючи на позитивні зрушення, що відбулись у сфері регулювання екологічних прав громадян України, за останні роки, низка питань, пов'язаних з їх реалізацією та захистом, є не врегульованими. На наш погляд, це є важливою перевагою захисту прав людини на доступ до екологічної інформації. Також, слід відзначити, що сучасні суспільні

потреби, розвиток інтелектуальних технологій, інформаційні війни постійно ставлять питання про необхідність постійного динамічного вдосконалення механізму реалізації права людини на доступ до екологічної інформації, включаючи використання результати останніх новітніх доробок, мережі Інтернет, сучасних систем захисту інформації тощо.

Література

1. Влащенко С.С. Реалізація права громадян на доступ до публічної інформації в контексті європейської інтеграції і гармонізації національного законодавства. *Вісник Південного регіонального центру Національної академії правових наук України*. 2016. № 7. С. 102-108. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vprc_2016_7_14
2. Механізм реалізації, гарантії та захист прав та свобод людини та громадянина в Україні. Обмеження конституційних прав та свобод людини і громадянина в Україні. URL: <http://mykolaivska.land.gov.ua/механізм-реалізації-гарантії-та-захи/>
3. Право на доступ до інформації: еволюція підходів Європейського суду з прав людини. URL: <https://cedem.org.ua/analytics/pravo-na-dostup-do-informatsiyi-evolyutsiya-pidhodiv-yevropejskogo-sudu-z-prav-lyudyny/>

УДК 336.242(043.2)

Пунда О.О., д.ю.н., провідний науковий співробітник,
Молдован Е.С., к.н.держ.упр., с.н.с.,

Університет державної фіскальної служби України, м. Ірпінь, Україна

АДАПТАЦІЯ НАЦІОНАЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА У СФЕРІ ДІЯЛЬНОСТІ МАГАЗИНІВ БЕЗМИТНОЇ ТОРГІВЛІ ДО НОРМ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Сьогодні маємо такий стан речей на теренах адаптації національного законодавства у сфері діяльності магазинів безмитної торгівлі (далі – МБТ) до норм ЄС:

1) об'єктивна неможливість провести повноцінний правовий компаративістський аналіз союзного нормативно-правового забезпечення та національного митного законодавства у досліджуваній сфері у зв'язку із відмовою ЄС від БТ як такої;

2) єдино можливими позиціями, котрі наразі можна певним чином привести у відповідність до європейського законодавства, є положення МК України щодо митних режимів, у тому числі — митного режиму БТ, а також щодо гармонізації митних формальностей відносно товарів, що постачаються у МБТ та реалізуються ними, і бортових припасів.

У межах другого із щойно зазначених пунктів необхідно внести зміни